

Theolog nemůže dávat direktivy pro vědeckou práci. Vždyť jak by se vědec mohl nadít platných praktických rad od někoho, kdo zná konkrétní podmínky, v nichž vědec pracuje, resp. na něž se rada vztahuje, na něž míří, daleko méně než on sám? Otázku významu a důsledku křesťanské zvěsti pro moderní vědu může řešit jenom vědec sám. Ovšemže nikoli nekontrolovaně; ale nikdo z kontrolujících to nemůže učinit za něho. Proto je třeba pamatovat, že naše sbory nejsou povolány, resp. že není jejich úkolem přidávat vědcům něco k jejich vědecké práci, nýbrž naopak že mají chtít od vědeckých pracovníků něco navíc pro sebe, že od nich mají něco očekávat. Jestliže přivedeme a přitáhneme vědeckého pracovníka do sboru a do živého obcenství, nesmíme mu dávat úkoly, které nesouvisí s jeho životním povoláním. Naopak musíme dělat všechno, abychom ho uchránili nebo vyvedli z případné dvoukolejnosti životní (jednak věda – jednak víra). Věřící věda a vědecká víra – to je a musí být jedno. Víra a věda v sebe přecházejí, navazují na sebe, jedna bez druhé nesmějí být, nemají-li obě zakrtnět.

¹ L. Pokorný, Rozum a víra v dějinách křesťanství, in: Theologická příloha Křesťanské revue, 1959, č. 5 (příloha k č. 10), str. 129–132. – Pozn. red.